

**Α. Μπέττη.** Ἀγαπητή μου Δόλλη. Φαντάζεσαι ὅτι ἀνὰ μοι ὡμολόγει τι περὶ τινος σχεδίασματος, θὰ σοὶ τὸ ἔλεγον; **Δόλλη.** Ὁ, λοιπόν, ὅποια ἦτο ἡ περὶ ἧς ὡμίλει.

**Α. Μπέττη.** Βεβαίως εἶπον ὅτι ἦτο ἀδύνατον. Εἶπον αὐτῷ ὅτι ἦτο θρασύς καὶ ἀπληγόρευσα αὐτῷ γὰ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν.

**Δόλλη.** Τί; Διατί; **Α. Μπέττη.** Σὲ παρακαλῶ, ὅταν ἀπαντήσης αὐτὸν ἐν τῷ μέλλοντι νὰ διακόψῃς πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῶν εὐγενεῶν καὶ ἐμπροσθέντος εἰς κυρίαν.

**Δόλλη.** Διατί, ὀφείλω νὰ γινώσκω τὸ διατί.

**Α. Μπέττη.** Δόλλη! εἰς ἐμὲ λέγεις τὸ ὀφείλω;

**Δόλλη.** Συγχωρησάτέ μοι. Πολὺ λυπούμαι. Ἀλλὰ, δὲν θὰ ἐξηγηθῇτε;

**Α. Μπέττη.** Προέτεινε νά.— Ἀλλὰ διέταξα νὰ μὲ ἐξαγάγῃτε κυανοῦν πόσον ἀνόητοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

**Δόλλη.** Προέτεινε;

**Α. Μπέττη.** Ἐπεθύμει νὰ σὲ συζευχθῇ.

**Δόλλη.** Ἐμὲ;

**Α. Μπέττη.** Μάλιστα, ἀγαπητή μου. Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐξεδήλους φρίκην. Ὁρθότατα. Ὁ θρασύς!

**Δόλλη.** Δὲν βλέπω ὅμως διατί νὰ ἦναι θρασύς. Τί εἰπατέ ὑμεῖς;

**Α. Μπέττη.** Σοὶ εἶπον ἀπαξ, ἀγαπητή μου. Εἶπον ὅτι θὰ παρατηρήσῃς, ὡς ἐγώ, ὅτι ἡ θρασύτης αὐτοῦ ἦτο ἀπαράμιλλος!

**Δόλλη.** (τρέμουσα). Καὶ ἀπὴντινεν;

**Α. Μπέττη.** Ὅτι ἂν οὕτως εἶχε, τότε πολὺ ἡπατήθη ὡς πρὸς τὰς περὶ σοῦ ἐλπίδας αὐτοῦ.

**Δόλλη.** Οὐχί, οὐχί! ἀδυνατῶ νὰ ὑποφέρω τοῦτο!

**Α. Μπέττη.** Νὰ ὑποφέρῃς τί;

**Δόλλη.** Τὸ—τὸ χρῶμα ἐννοῶ.

**Α. Μπέττη.** Εἶναι λαμπρὸν κυανοῦν.

**Δόλλη.** Καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ ἐπανιδώμην—δὲν θὰ ἐπανιδώ—αὐτὸν πλέον. Ἐκλέξατε ὅτι ἀρέσκει ἡμῖν, ἀδιαφορῶ.

**Α. Μπέττη.** Ἀγαθὴ μου κόρη. Ὁρθότατα. Ἡ καλαιπιδνία μου εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς σου. Κόψατε παρακαλῶ δώδεκα ὑάρδας. Διατί, Δόλλη, φαίνεται ὡς νὰ ἀπώλεσες πᾶν ἐνδιαφέρον.

**Δόλλη.** Ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς τῶν στολῶν καὶ τῶν χορδῶν.

**Α. Μπέττη.** Ἀληθέστατα, ἀγαπητή μου. πολὺ ἐναίσθητος εἶσαι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἠρῶντιζόμεν καὶ περὶ αὐτῶν ἐνίοτε. Ἡ κοινὴν ἀναγκάσει ἡμᾶς νὰ ἡμεθα κεκαλυμμένοι. Ἀλλ' ἀγαπητή μου πρὸς Θεοῦ! τί ἔχεις; οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶναι πληγεῖς δακρύων.

**Δόλλη.** Διερχόμενός τις μοὶ ἐπάτησε τὸν πόδα.

**Α. Μπέττη.** Πόσον ἀπρόσεκτος. Ταλαίπωρος κόρη μου. Ἐνχαριστῶ, ἐτελειώσαμεν τὴν ἀγοράν. Εἰδέ, Δόλλη. Ὁ, παρατήρησον. Πόσον βάνανος! Ἰδοὺ αὐτός. Εἰς τὴν ἄμαξαν, Δόλλη, προχωρήσον ταχέως καὶ μὴ παρατήρῃς αὐτόν. Λοιπὸν, παρτήρησες;

**Δόλλη.** Οὐχί—Ἐδέξα πρὸς τὰ κάτω. Ἡσχύνθην τὰ μέγιστα.

**Α. Μπέττη.** Ὁρθότατα. Εἰδέσθε. Τί θεᾶσαι;

**Δόλλη.** Τὸ πενιχρὸν αὐτοῦ φέρεμα (ἀναλυομένη εἰς δάκρυα).

Καὶ ἐγὼ νὰ ἦμαι τόσο πλούσια;

**Α. Μπέττη.** Τί ἔχεις, Δόλλη; Τί συμβαίνει;

**Δόλλη.** Ἐγώ—τίποτε. Ἐχὼ κεφαλαλίαν. Παρακαλῶ, μὴ ἐνοχλεῖσθε. Οἱ ἄνθρωποι πιάχουσι κεφαλαλίαν—καὶ καρδιαλίαν καθ' ἐκάστην, ὁ δὲ κόσμος χωρεῖ πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ.

**Α. Μπέττη.** Δόλλη, ἀτόπως σκέπτεσαι.

**Δόλλη.** Οὐχί. Μόνον λυπούμαι.

**Α. Μπέττη.** Διατί, κόρη μου; Διατί;

**Δόλλη.** (προσπαθοῦσα νὰ ἐπιδείξῃ μετρία ὑπὸ τὰ δάκρυα): Ὁ, μόνον διότι ἡ στολὴ θὰ ἦναι κυανόχρους, ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἡρανθέμου. Διατί ἄλλο ἡδύνατο νὰ λυπῇται ἀδύνατος καὶ ἀσημὸς κόρη, οἷα ἐγώ; Ἄν ἐνεφεροῦμην βαθυτέρων αἰσθημάτων ὁ κόσμος ἐν ᾧ ζῶμεν θὰ μοὶ κατεγέλα. Μὴ ἐνοχλεῖσθε, θεῖα Μπέττη, τολμῶ νὰ εἰπω ὅτι ἡ στολὴ θὰ ἀποτελεσθῇ μεγίστην ἐπιτυχίαν.

**Α. Μπέττη.** Βεβαίως θὰ ἐπιτύχῃ. Ἀλλ' ἐθάρραμεν εἰς τὸν οἶκον.

**Δόλλη.** (μετὰ λύπης). Εὐχομαι νὰ ἡσθανόμην τόσὴν χαρὰν ὅσων καὶ ὅταν ἐξῆλθον (Ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας, κλονιζομένη ὑπὸ τῶν λυγρῶν καὶ ἔχουσα κεκλιμένῃν τὴν κεφαλὴν).

**Α. Μπέττη** (παρατηροῦσα αὐτὴν ὀπισθεν). Κρῖμα, κόρη μου. Ὁ πόσον ἀνόητα εἶναι τὰ κοράσια. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ μίαν στολὴν τοῦ χοροῦ (ἀκολουθοῦσα τὴν ἀνεψίαν αὐτῆς εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον).

## Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

### ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ πόθος οὗτος τῆς ἀγάπης, ἡ ἀνάγκη αὐτὴ τοῦ νὰ εἶναι οὐ μόνον ἀντικείμενον ἀγάπης ἀλλὰ καὶ θωπείας ἀντὶ τῆς Ὀδύλλης, ἡ ὅποια ἐγίνωσκε πόσον ὁ βίος ἐν γένει στερεῖται θωπείων. Προσπνέθη λοιπὸν πρὸς τὸν παῖδα μετὰ μεγίστης γλυκύτητος, μὴ δὲ τῶν ἡμερῶν καθ' ἣν ὁ Ἐδμόνδος τὴν αὐτὴν ἐξέφραζεν ἰδέαν, εἶπεν αὐτῷ ἄνευ μελαγχολίας.

— Δὲν εἶσαι δίκαιος Ἐδμόνδε. Μήπως ἡ ἀγάπη μου δὲν δύναται νὰ σὲ παρηγορήσῃ διὰ τὴν ὀλίγην ψυχρότητα τῆς ἄλλης προμητορός σου;

— Ὁ! σύ μαζὶ, εἶσαι ἄγγελος! ἀνέκραξεν ὁ παῖς κρατούμενος ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῆς.

Ἡ σκέψις αὐτὴ καὶ ἄλλαι ἀνέλογοι ἡγάγον αὐτὸν εἰς σημείον νὰ μισήσῃ τὴν ἐκ μητρὸς μάμμην αὐτοῦ, ἥτις, ὁμολογητέον, πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε τὴν ἀγάπην παρ' αὐτοῦ. Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν ζηλότυπος ἐκ συνηθείας καὶ ἐκ κλίσεως ροσικῆς, ἔχαιρε πολὺ ἐπὶ τοῖς δυσχερεστοῖς αἰσθημασίν, ἅπερ θὰ ἐγένεον παρὰ τῇ ἀδιαφορᾷ κ. Ρουβεραὶ ἡ ἀνάγκη ν' ἀποχωρισθῇ τῆς Ὑβελίνης, ἥτις θὰ εἰσῆγετο εἰς παρθεναγωγεῖον. Κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ πειθούς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ συνεπειᾷ τῆς παθητικῆς ἀφασίας, ἣν ὁ γαμβρὸς αὐτῆς ἠδυνάτει νὰ καταπολεμήσῃ καπώρῳσε νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῇ τὴν Ὑβελίνην μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐκοινώνησεν. Ἡ καλὴ κυρία εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν ὀλόκληρον τὴν διπλωματικὴν αὐτῆς ὀξύνοϊαν καὶ λεπτότητα ὅπως ἀναβλήν ὅσον τὸ δυνατόν τὸ γεγονός ἐκεῖνο.

Κατὰ πρῶτον προέβαλε τὴν ἡλικίαν. Μόλις ἡ μικρὰ ἦν δέκα ἐτῶν, τὸ δὲ ὑψηλὸν αὐτῆς ἀνάστημα προήρχετο ἐκ προώρου ἀνὰ πύξιν. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καταπονηθῇ διὰ πολλῶν μαθημάτων, ἐνῶ ἄρ' ἑτέρου εἶχε πρόωρον ἀνὰ πύξιν. Τὸ ἐπιπλέον ἔτος ἐλαφρὸς κατάρρους διέκοψε τὰ μαθήματα τῆς κατηχήσεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς τεσσαρακοστῆς καὶ ἡ Ὑβελίνη ἐκούσα ἀκούσα ἠναγκάσθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τρόπον ὥστε ἡ ὁρθησκευτικὴ αὐτῆς ἐκπαίδευσις νὰ μὴ συμπληρωθῇ ἐγκαίρως.

Ἡ κοραῖς ὅμως ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὴν δεκατοετὴ ἡλικίαν καὶ ἐπομένως ἦν ἀδύνατος περαιτέρω ἀναβολή. Ὁ Ριχάρδος μετὰ φλέγματος ἀνῆγγειλεν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ ὅτι ἐὰν ἐμπόδιον τι ἐπαρουσιάζετο ἀκόμη, ἦτο ἀποφασισμένος νὰ εἰσαγάγῃ, ἄνευ ἀναβολῆς, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς παρθεναγωγεῖον ἐνθα ὁ κατάρρους οὐδέποτε παρεμποδίζει τὴν τέλεισιν τῆς τελετῆς. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ὑποκύβῃ, ἐρ' ᾧ ἦλθεν εἰς Παρίσιους ἐνθα ἐγκατεστάθη καὶ ἐνθα ἐγένετο ἡ τελετὴ.

— Γιαγιά, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, θὰ δυσχερεστηθῇ πολὺ ὅταν χωρισθῇ ἀπὸ τὴν Ὑβελίνην.

Ὁ πατὴρ ὅμως, ἡ Ὀδύλλη καὶ ἡ κ. Βοῖς προσέβλεψαν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ μετὰ τρόπον ἐπιτιμήσεως. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔστη ἀπαθής. Ἐκαστος ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο τὸ φλέγον μέρος τοῦ ζητήματος. Ποία λοιπὸν ἰδέα, ὅποια ἔλλειψις λεπτότητος παρὰ τῷ παιδί ἐκείνῳ, τῷ συνήθως λεπτοτάτῳ! Ἀφ' οὗτο ὅμως ἐφθασε τὰ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἡ μετ' αὐτοῦ συνδιὰλξις ἦν ἀκανθώδης.

— Ναι! ἀπήντησεν ἡ κ. Ρουβεράι ψυχρῶς. Διὰ τί ὅμως μ' ἐρωτᾷς; διότι πρέπει νὰ τὸ ἡξεύρης εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ ὀμιλοῦν.

— Ἡρώτησα, γιὰγὰ, διὰ νὰ μάθω ἐάν πράγματι εἶναι ἀληθές, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδμόνδος ἐν μεγάλῃ λεπτότητι, λοιπόν, ἀδελφίτσα μου, θὰ ἰδῇς καὶ σὺ τί θὰ πῇ νὰ εἶσαι ἐσωτερικὴ εἰς λύκειον. Τὸ παρθεναγωγεῖον, ὡς ὑποθέτω τοῦλάχιστον, δὲν εἶναι τόσον δύσκολον ὅσον τὸ ἰδικόν μου τὸ λύκειον, ὅπως δῆποτε ὅμως εἶναι ὀλιγώτερον εὐχάριστον παρὰ τὸ σπῆτι τῆς γιὰγὰς.

— Ἐδμόνδε, εἶπεν ἡσύχως ἡ Ὀδὶλη, διατί κἄνεις τὴν ἀδελφὴν σου νὰ λυπηται ἐν τοιαύτῃ μάλιστὰ ἡμέρᾳ;

— Δὲν βλέπω πῶς εἰμπορεῖ νὰ λυπηθῇ! ἀπήντησεν ὁ Ἐδμόνδος μετ' ἑνδομύχου εἰρωνείας, ἣν ἡ Ὀδὶλη συνείησε νὰ διακρίνῃ ὑπὸ τὴν φαινομένην εὐγενῆ ἔκφρασιν. Πρέπει νὰ περάσῃ κανεῖς ἀπ' ἐκεῖνο τὸ γεφύρι, ὅλοι ἐπέρασαν, καὶ ἐγώ!

— Θὰ μὲ κἄμῃ; νὰ μετανοήσω, υἱέ μου, διότι δὲν σὲ ἄφησα ἐσωτερικόν, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ριχάρδος. Νομίζω ὅτι ὁ τρόπος τοῦ βίου τοῦ πατρικοῦ οἴκου εἶναι πολὺ ἐλεύθερος ὡς πρὸς σέ...

Ἐπὶ τούτῳ ἡγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ οὐδεὶς ἔκαμεν ὑπαινιγμόν, ὁ πατὴρ ὅμως ἐλυπήθη. Αἱ τεταμέναι σχέσεις μετὰ τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ ἠνέγκαζον αὐτὸν νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἀποφεύγῃ οὐ μόνον πᾶσαν λεπτὴν εἰρωνείαν, ἀλλὰ πάντα περιττὸν διαπληκτισμόν, ἐπομένως οὐδὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαρέσῃ αὐτῷ ὅσον παρομοία ἐπιθεσις. Τῇ ἐπαύριον, ἔλαβε τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ μέρος καὶ ἀπηύθυνεν αὐτῷ δικαίως μὲν ἀλλ' αὐστηρὰς πῶς ἐπιτιμήσεις.

Τὸ ζῶηρόν τῆς φύσεως τοῦ Ἐδμόνδου καθίστα αὐτῷ ἀλγεινὴν πᾶσαν ἐπιτίμησιν. Ἐπὶ πλέον ἐγίνωσκεν ὅτι, κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκινεῖτο οὐχὶ ἐξ ἠθικοῦ λόγου ἀλλ' ἐκ σκέψεως καθαρῶς ἐξωτερικῆς καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας πηλαζούσης. Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ περιεφορῶν τὴν διπλωματίαν καὶ τὰς πλῆθους ἐκφράσεις, συνήθεις ἐν τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ. Ὑπὲρ πᾶν πρᾶγμα περὶ πολλοῦ ἐποίητο τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος, ἦτο δὲ ἔτοιμος πάντοτε νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰς θεωρίας αὐτοῦ μετὰ κτηνωδίας μὴ ἀποκρυπτομένης. Ἀπήντησε λοιπὸν εἰς τὸν πατέρα του ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, οὐδέποτε βεβαίως σκεπτόμενος νὰ ἐπικρίνῃ τι. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν αὐστηροτέραν τῶν ἐπιτιμήσεων, ἃς ποτε ἔλαβεν.

— Ὑπῆρξα πολὺ καλός, εἶπεν ὁ Ριχάρδος ἐν τέλει. Ἡ γιὰγὰ σου σὲ ἐχάδευσε πολὺ, ἡ μήτηρ σου Ὀδὶλη πάλιν, ἐφέρετο μετὰ τὴν ἀγαθότητα ὥστε ἔπρεπε νὰ ἐρυθρίξῃς, διότι δὲν εἶσαι ἄξιος αὐτῆς. Εὐτυχῶς ὅμως τὸ κακὸν δὲν εἶναι ἀθεράπευτον. Ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία θὰ τακτοποιήσῃ τὰ σφάλματα τῆς ἀνατροφῆς σου, διότι ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Ἀγίου Κύρου, θὰ εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ ὑφίστασαι τὰς ἐπιτιμήσεις ἀνεὺ δικαιώματος ἀντιλογίας.

Ὁ Ριχάρδος ἔστη ἀφείς ἑλλειπῇ τὴν ἔκφρασιν αὐτοῦ.

— Ἀκόμη ὅμως δὲν εἰμὶ ἐκεῖ, ὑπέλαθεν ὁ Ἐδμόνδος, οὐχὶ βεβαίως μετὰ προθέσεως προκλήσεως ἀλλ' ὅπως δῆποτε μετὰ θυμοῦ.

Ὁ Ριχάρδος ἠτένισε τὸν υἱὸν του καὶ εἶπεν αὐτῷ μόνον:

— Κρημνίσου ἀπ' ἐμπρός μου.

Ὁ Ἐδμόνδος ὑπήκουσε καὶ μόνος μεταβάς ἐφυλακίσθη ἐν τῷ κοιτῶνι του.

#### XIV.

Ἐξαιρῶν ἐχουσίως τὴν κ. Βρίς, ἡ ὁποία κατακρίνουσα τὸν Ἐδμόνδον θὰ κατέκρινεν ὅμως ὅπως δῆποτε καὶ αὐτόν, ὁ Ριχάρδος συνεκρότησε συμβούλιον μετὰ μόνῃς τῆς συζύγου του.

Ἡ περίπτωσις δὲν θὰ εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην σοβαρότητα ἐάν τὸ πρῶτον ἐλάμβανε χώραν καὶ ἐάν ὁ Ἐδμόνδος προώδεε καλῶς εἰς τὰ μαθήματά του. Δυστυχῶς εἰς ἅπαντα αὐτοῦ

τὰ μαθήματα ἐχώλαινεν συνεπεία τῶν ἐλαττωματικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ ἐκπαίδευσις αὐτοῦ ἦν λίαν ἀτελής. Ὅταν ἤθελε νὰ ἐργασθῇ, εὐκόλως καθίστατο ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του, πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῶν συνταξιωτῶν του καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν καθηγητῶν, οἵτινες μετὰ δυσχερεσίας ἐβλεπον τὸν περιοδικὸν τοῦτον νικητὴν καταλείποντα ὀπίσω μαθητὰς ἐργαζομένους εὐσυνειδήτους καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Συνήθως ὅμως διετέλει εἰς μετρίαν πρόσδοον.

Ὁ βίος λοιπὸν, ὃν διῆγε παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὁ Ἐδμόνδος καίπερ παρακολουθῶν τὰ μαθήματα αὐτοῦ, ἦτο συχνάκις θυελλώδης. Ἀφ' οὗτου εἰς εἰδικὸν κυρίως ἡσχολεῖτο μάθημα, παρετῆρει πόσον αἱ περιοδικαὶ ὀκνηρίαι καὶ ἡ κακὴ θέλησις ἐγένων αὐτῷ δυσχερίαι. Σταθερὰ θέλησις θὰ ὑπερενίκα τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα, μικρὰ ἐργασία συμπληρωματικὴ κατὰ τὰς διακοπὰς θὰ ἐπλήρου τὰ κενά. Ἦτο ὅμως ἀνάγκη θελήσεως, ὁ δὲ Ἐδμόνδος οὐδέποτε κατεπολέμει ἑαυτόν. Περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ διατελῇ πάντοτε δύσθυμος, δυσχερεστῆμένος κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν καθ' ὅλοκληρον τοῦ κόσμου, ἐξαιρουμένης πάντοτε τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ὀδὶλης, ὡς ἀπεκάλει αὐτὴν ἀφ' οὗτου ἡ λέξις μακά ἐφαίνετο αὐτῷ ὡς ἀρμόζουσα τοῖς παισὶ μάλλον.

— Λοιπὸν τί φρονεῖς, ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος, ἀπὸ ἀνέπτυξεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὅ,τι ἐσκέπτετο.

— Σκέπτομαι, φίλε μου, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὅτι πρέπει νὰ συγχωρήσωμεν εἰς χαρακτῆρα λίαν ἐγωιστικόν, πλήρη προτερημάτων καλῶν, ἐξαιρετικῆς γενναιοφροσύνης, ἀλλ' ὅστις καθωδήγηθῃ κακῶς.

— Ἀ!!! ἀνέκραξεν ὁ Ριχάρδος, εἶναι σφάλμα μου ἐάν δὲν καθωδήγηθῃ ὅπως ἔπρεπε; Δὲν διήλθον ἔτη ὀλόκληρα λυπούμενος... ἀλλὰ διατί νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς τὰ αὐτά; Κατέκτησες τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς μου, Ὀδὶλη, μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς σέ πλείοτερον ἢ εἰς ἐμέ... Βεβχίως δὲν παραπενοῦμαι διὰ τοῦτο, ὁμολόγησον ὅμως ὅτι εἶναι πῶς σκληρόν δι' ἄνθρωπον, ἀπολέσαντα ἐν τινι μέτρῳ τὰ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ δικαιώματα ἐνεκα τῆς συζύγου του, νὰ βλέπῃ ἑαυτὸν κατακρινόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς του διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν, ὅπερ ἐγένετο παρὰ τὴν θέλησιν του. Μήπως καὶ σὺ τώρα, ἡ ὁποία ἐπαινέσῃ καὶ θαυμάζεσαι πάντοτε παρὰ τοῦ υἱοῦ μου καὶ τῆς μητρὸς μου, θὰ μὲ κατακρίνης δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἡδυνήθην νὰ παρεμποδίσω;

Ὁ Ριχάρδος, δύσθυμος καταστάς ἐκ τῶν δυσχερειῶν τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ οικογενειακοῦ βίου, εἶχεν εἰπεῖ πλείω τῶν ὅσων ἤθελε νὰ εἴπῃ. Παρετῆρησεν ἀμέσως ὅτι οἱ λόγοι του ἡδύνατο νὰ θεωρηθῶσι προσβλητικοὶ ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ ἐπομένως προσέθηκεν.

— Συγχώρησόν με σὲ παρακαλῶ διότι πράγματι καθὼς γινώσκεις ἔπαθα πολλὰ καὶ δὲν ἡξεύρω ποῦ νὰ στραφῶ. Ἡ κόρη μὰς φεύγει διὰ παντός, νομίζω, καὶ ὁ υἱός μου φαίνεται ὅτι οὔτε μὲ ἀγαπᾷ οὔτε μὲ ἐννοεῖ! Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, Ὀδὶλη μου, ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἐν σοὶ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν παρηγορίαν, ἣν πάντοτε εὗρον... Μοὶ ὀμιλεῖς περὶ διευθύνσεως τῆς ἀνατροφῆς σου!... ἔκαμα ἄσχημα, παρεφέρθη καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃς διότι εἶσαι πολὺ καλὴ.

Ἡσπάζετο μετὰ τρυφερότητος τὴν χεῖρά της διὰ τοῦ πιστοῦ ἐκείνου τῶν νεανικῶν ἡμερῶν βλέμματος. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ὑπενθύμιζε τῇ Ὀδὶλῃ πολλὰ παρελθόντα πράγματα, καλὰ καὶ ἀντίθετα, μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ μάλιστὰ ὥστε ἐπεθύμει νὰ ἡδύνατο ν' ἀποστρέψῃ τὸ ἑαυτῆς βλέμμα ὅπως ἀποκρύψῃ ἐκ τοῦ συζύγου της τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἡσθάνετο ρέοντα. Περιωρίσθη λοιπὸν εἰς τὸ νὰ ὑπομειδίσῃ αὐτῇ, καὶ διὰ χειρονομίας θαυμαστῆς ἐσπύργισεν τὰ δάκρυα, ἅπερ κατέδρεχον τὰς μακρὰς βλεφάρδας τῶν ὀμμάτων τῆς συζύγου του.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, θ' ἀνταγαπώμεθα πάντοτε Ὀδὶλη, συνεμερίσθημεν πολλὰς θλίψεις καὶ εὐτυχίας εἰς τρόπον ὥστε



ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασθενήσῃ. Τὸ πιστεύεις;

— Ἐπεθύμει καὶ ἐκείνη νὰ τὸ πιστεύῃ ἐπομένως προσεπλάθη νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ περὶ τούτου.

— Τότε λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμωμεν; ἐξηκολούθησεν ὁ Ριχάρδος. Πῶς νὰ διευθυνθῶμεν ἀνὰ μέσων τῶν δύο σκοπέλων, τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις εἶναι δυσάγωγος καὶ τῆς Ὑβελίνης, ἡ ὁποία καθ' ἑκάστην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μᾶς διαφεύγει;

— Ἡ Ὀδὶλη ἐσκέπτετο. Ἐξαίφνης μειδίαμα σχεδὸν πονηρὸν ἐφαίδρυνε τὸ σοβαρὸν καὶ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον.

— Θέλεις νὰ σέ συμβουλευσω; ἠρώτησε. λῆβε ὑπ' ὄψει ὅτι μοὶ ἐζήτησες συμβουλὴν. Μὲ δίδεις τὸν λόγον σου νὰ τὴν ἐκτελέσῃς ὅσον καὶ ἂν σοὶ φανῇ παρόμοιος;

— Ἐάν μόνον παρόμοιος εἶναι, ἀναμφιβόλως... Ἰδωμεν.

— Πρέπει... νὰ μὴ πηδήσῃς ὅμως σὲ παρκαλῶ! Πρέπει νὰ περάσωμεν τὰς διακοπὰς ἐν τῷ μεγάλῳ Ρουβεραί.

— Ἐν Ρουβεραί; ἀνέκραξεν ὁ Ριχάρδος ὀλοσχερῶς ἐκπλαγείς. Νὰ ὑπάρχωμεν εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου;

— Ὅχι φίλε μου ἀλλ' εἰς τὸ μέσον, εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τοῦ φρουρίου, ὅπερ δὲν εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

— Μὲ τὸν Ἐδμόνδον;

— Βεβαίωτατα!

— Διὰ νὰ μάθῃ ἡ κ. Ρουβεραί ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς μας δυσκολίας, διὰ νὰ χαίρεται βλέπουσα πόσον κόπον μᾶς προξενεῖ ὁ υἱός μου;

— Ὅχι, ἀλλὰ διὰ νὰ εὐρίσκηται εἰς διηνεκῇ σχέσειν ὁ Ἐδμόνδος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του τὴν ὁποίαν μόλις γινώσκει καὶ μετὰ τῆς ὁποίας οὐδέποτε εἶχε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξῃ δύο λόγους ἐν ἀδελφικῇ οικειότητι. Διὰ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ ὑπόκηται εἰς τὴν τάξιν οἰκίας ἡ ὁποία δὲν εἶναι οὔτε Λύκειον οὔτε ἡ πατρικὴ τοῦ οἴκου, διὰ νὰ διαφύγῃ τὰς παρατηρήσεις τῆς μάης του κ. Βρίς αἱ ὁποιαὶ ἔχουν τὸ μόνον πλεονέκτημα νὰ τὸν καθιστοῦν ἔξω φρενῶν...

— Ἀγνώμων υἱός! ἐψιθύρισεν ὁ Ριχάρδος.

— Ὅχι ἀγνώμων, εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Ὀδὶλη, ἀλλὰ πεισματωθεὶς... πρὸ ὀλίγου Ριχάρδε εἶπες, ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ἀπηνυδισμένος ἐνῶ μέλιστα ἔχεις χαρακτῆρα ἀνώτερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ριχάρδος παρετήρησε τὴν σύζυγον αὐτοῦ μετὰ βλέμματος διαμαρτυρίας ἐπὶ τοῖς ἐπαίνοις, ἐν τούτοις ἠσθάνθη σφόδρα τὴν ἡδύτητα τοῦ ἐπαίνου.

— Θέλεις λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀδὶλη, νὰ μὴ αἰσθάνεται τὰς ἐπιπληξεις αἱ ὁποιαὶ βεβαίως εἶναι βέβαιοι, ἀλλὰ τοσοῦτω μᾶλλον ἀλγεῖναι ὅσῳ ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ δὲν συνεθίσσε ποτὲ νὰ ἀκούῃ τοιαύτας ἐκ τοῦ στόματός σου;

— Ὁμιλεῖς ὡς Θεᾶ, Ὀδὶλη, εἶπεν ὁ Ριχάρδος μειδιῶν. Δικαίᾳ νὰ μὴ γείνης δικηγόρος; Θὰ ἐκέρδιζες ὅλας τὰς δίκας. Ἀλλὰ νὰ ὑπάρχωμεν εἰς Ρουβεραί... Καὶ πρῶτον πάντων θὰ εἶναι ἀνυπόφορον βάσανον διὰ σέ...

— Δικαίᾳ;

— Ἡ κυρία Ρουβεραί κέκτηται ἐν τῇ ἐντελείᾳ τὴν τέχνην νὰ πλήττῃ εἰς τὸ ἀσθενὲς σημεῖον, σὺ δὲ ἔχεις πολλὰ τοιαῦτα.

— Μὴ φοβῆσαι ποσῶς διὰ τοῦτο δὲν ἔχω ἐγὼ ἀσθενῆ σημεῖα τὰ ὁποία νὰ γνωρίζῃ ἡ λαμπρὰ αὐτῇ κυρία. Ἡξεύρεις Ριχάρδε ὅτι θὰ ἦτο ἡ μᾶλλον ἀξιόχαστος γυνὴ τοῦ κόσμου ἐάν δὲν ἦτο προμήτωρ τῆς Ὑβελίνης;

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ ἐγώ! ἐπὶ πολὺ καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην τὸ αὐτό. Τὸ δυσκολώτερον ὅμως καὶ τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται νὰ ἐννοῇ εἶναι νὰ κατορθώσωμεν νὰ προσκληθῶμεν ὑπὸ τῆς κ. Βρίς.

— Εἶναι ἀπλούστατον. Προσκαλεῖς σὺ πρῶτος τὴν κ. Ρουβεραί νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν Ὑβελίνην νὰ περάσῃ τὸ ἔαρ εἰς Πινόν. Ἡ κ. Ρουβεραί δὲν θέλει ποσῶς νὰ ταράσσεται καὶ ἔπειτα δὲ δὲν θὰ θελήσῃ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συζήσῃ ἐπὶ δύο ὅλους μῆνας μετὰ

τῆς κ. Βρίς. Ἡξεύρεις ὅτι αἱ δύο γράται δὲν ἔχουν πλέον ἀναμεταξύ των τὰς αὐτὰς σχέσεις;

— Καὶ ἄλλοτε ὅταν αἱ σχέσεις των ἦσαν καλαί, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, οὐδέποτε ἡ μία ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἄλλης ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας. Αἰετὶ λοιπὸν, ἐξακολουθεῖ.

— Προσκαλοῦμεν λοιπὸν ἡμεῖς καὶ μᾶς ἀρνοῦνται, ἐπιμένετε τότε σεῖς λέγοντες ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γνωρισθῶν ὀλίγον τὰ παιδιὰ καὶ ἐκ λεπτότητος προσφέρεσθε νὰ ἀφήσετε τὸν Ἐδμόνδον μόνον μετὰ τῆς ἀδελφῆς του διὰ νὰ μὴ ἐπιβάλλῃ τὴν παρουσίαν καὶ ἡμῶν.

— Ἀ! θαρρῶ πῶς ἀκούω τὴν ἀπελπιστικὴν κραυγὴν τῆς κ. Ρουβεραί! εἶπεν ὁ Ριχάρδος ἐν ἐκτάτῳ εὐαρεσχείᾳ.

— Τότε σὺ μὲ μεγάλῃν συγκατάθεσιν προσφέρεσαι νὰ ἐπιβλέπῃς ἐκ τοῦ πλησίον τὸν υἱόν σου ἡ κ. Ρουβεραί, ἡ ὁποία εἶναι λίαν λεπτὴ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, σὲ προσκαλεῖ, καὶ σὺ, φυσικῶ τῷ λόγῳ, δέχεσαι καὶ διὰ τοὺς δύο μας...

— Διὰ τὸ ὁποῖον θὰ λυσάξῃ, εἶπεν ὁ Ριχάρδος ὡς ἐν συμπεράσματι, ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ἡ προσωποποιήσις τῆς λεπτότητος δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀρνηθῇ!

— Καὶ ἡ κόρη σου θὰ προσκολληθῇ εἰς σέ, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη σοβαρῶς μειδιῶσα καὶ ἐν ἐκφράσει ὑπερηφάνου τρυφερότητος, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συζήσῃ μετὰ σοῦ χωρὶς νὰ σέ ἀγαπήσῃ. Ἀ! Ριχάρδε, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ προσδράμῃ μόνῃ πρὸς σέ διὰ νὰ σέ περιβάλῃ τὸν τράχηλον καὶ διὰ τῶν δύο βραχιόνων τῆς καὶ σέ διηγηθῇ μυστικόν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν θὰ ὑπάρχῃ γυνὴ εὐτυχεστέρα ἐμοῦ!

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐφηρμόσθη. Τὰ πάντα ἐγένοντο ὡς προέβλεψεν ἡ Ὀδὶλη. Ἡ κ. Ρουβεραί, ἐκτὸς αὐτῆς, ἀλλὰ λίαν λεπτὴ καὶ ἀπὸ μνηνὸς οὐδὲν ἀποδεικνύουσα τῶν ἐν αὐτῇ κοχλαζόντων αἰσθημάτων, προητοίμασε δωμάτια κατάλληλα διὰ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ριχάρδου. Ἡ κυρία Βρίς, μήτηρ, προσκληθεῖσα ἠρνήθη νὰ καταλήτῃ τὸ Πινόν, λέγουσα ὅτι αἱ δύο ἐξοχαὶ ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων, τοῦτο δὲ θὰ ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ βλέπῃ καθ' ἑκάστην τοὺς ἐγγόνους αὐτῆς.

Ὁ Ζαφρὲ ἤρξατο λαμβάνων σοβαρώτατον ὕψος, ἐγήρασκεν, ὁ καλὸς ὑπηρετῆς, τὰ δὲ ἔτη καθίστων αὐτὸν μεμψιμοῖρον. Ἐκεῖνος δὲν προσεκλήθη καὶ ἐπομένως κατ' ἀρχὰς ἐθεώρησε τὴν παρὰλειψιν ταύτην ὡς προσβολήν, εἴτα ὅμως μετέβαλε γνώμην, σκεφθεὶς ὅτι διαμονὴ ἐν Ρουβεραί θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἀνυπόφορος βάσανος. Οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν πάντες ἐν Ρουβεραί καλῶς δεδοκιμασμένοι. Ἀπὸ τοῦ ἐπιστάτου τῆς τραπέζης μέχρι τῆς ἐσχάτης ὑπηρετρίδας τοῦ μαγειρίου, πάντες ἦσαν ἀρίστης συμπεριφορᾶς καὶ ἡσυχώτατοι, ὅπερ πολλάκις εἶχεν ἀπελπίσει τὸν φύσει ζωηρὸν χαρακτῆρα τοῦ Ζαφρέ.

— Ὡς ὑπηρεταί, ἔλεγεν εἰς τὴν συνήθη ἐμπιστὸν αὐτοῦ Ὀδὶλην, εἶναι ἀμίμητοι, καὶ δὲν ἔχει κανεὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, θὰ προετίμων ὅμως νὰ ζῶ εἰς ἓνα χροῖον παρὰ νὰ ἔχω καθ' ἡμέραν νὰ κάμω μ' αὐτούς!

Ὁ Ζαφρὲ λοιπὸν ἔμεινεν ἐν Πινόν, ὅπουθεν εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνοδεύῃ τὴν κ. Βρίς ἀνὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Ὀλίγον ὁ ἀὴρ τῆς Ρουβεραί νύχαρίσκει αὐτὸν διεγείρων ἐν αὐτῷ τὰς ἐπικρίσεις αἰσθημάτων, ὡς τὸ σίναπι διεγείρει τὴν ὄρεξιν. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ.

— Ὅταν βλέπω κυρίους τόσον καθῶς πρέπει, — διότι ἡ κυρία θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι ὑπηρεταὶ ὡς ἐμέ, ἀλλὰ κύριοι — καὶ ὅταν ἡ ἐργασία αὐτῶν ᾖ ἀπαράμιλλος, σκέπτομαι μόνος μου ὅτι καλλίτερον εἶναι νὰ ᾤμαι ὡς εἶμαι ὑπηρετῆς παρὰ ὅπως εἶναι αὐτοί.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ  
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.